

Fem ara el que ja havíem d'haver fet

Per a la reconversió calen acords, consensos i pactes tant entre forces polítiques com entre governs

🕒 5 min. 11/06/2020 21:08

Una infermera del torn de nit vesteix un EPI en un hospital de Budapest durant la pandèmia del covid-19 / ZOLTAN BALOGH / EFE

JOAN MAJÓ (/FIRMES/JOAN_MAJO/)

Enginyer electrònic
+ Segueix-me

💬 3

➦ Comparteix

🔖 Guarda

Encara que d'una manera un xic més confusa del que esperàvem, sembla que estem avançant cap a una etapa que s'ha batejat, no sé si encertadament o no, com a "nova normalitat". No vull pas ni donar suport ni fer crítiques a uns o altres, sinó mirar endavant. L'extraordinària exigència dels problemes sanitaris davant de la gravetat de la pandèmia, i la manca de recursos per fer-hi front, han fet que durant tres mesos la política se centrés en actuacions en aquesta àrea i ha obligat a provocar voluntàriament una forta parada en l'economia. A més de les moltes mesures que caldrà prendre en els nostres sistemes de salut de cara al futur, ara calen urgents i fortes polítiques de caràcter econòmic i social. Unes tenen caràcter d'urgència immediata per assegurar una vida digna a totes les persones i capacitat de resistència a les empreses; d'altres miren més enllà. M'agradaria parlar d'aquestes.

1. Objectius i transformacions. Les polítiques socioeconòmiques dels governs europeus han de tenir els propers anys, àmbit sanitari a part, un conjunt d'objectius: impulsar l'activitat econòmica, recuperar i crear llocs de treball, augmentar la productivitat i l'eficiència de les empreses, afavorir les activitats que generen més valor real, repartir adequadament la riquesa creada i redistribuir-la a través de la fiscalitat i dels serveis de l'estat del benestar. Tot això demanarà voluntat i recursos, però el que vull destacar és que no ens cal inventar res sinó prendre's seriosament, i portar a la pràctica, moltes propostes que ja s'han fet, i objectius que ja s'han fixat, al llarg de les dues darreres dècades, però que no s'han materialitzat. No es tracta de propostes acadèmiques o intel·lectuals, sinó que moltes han sortit d'organismes internacionals com l'ONU, la UE o altres de similars (Agenda ONU 2030, Green New Deal, Agenda Europa 2020: *Creixement intel·ligent, sostenible i inclusiu...*).

Gairebé totes proposen transformar el sistema, o part del sistema, per adaptar-lo a les actuals circumstàncies i per fer front als reptes que tenim o que preveiem tenir. A mi m'agrada anomenar aquestes actuacions amb una paraula que em resulta molt familiar: reconversió.

2. Reversions. En el cas català i espanyol, les polítiques que crec imprescindibles han de buscar reprendre l'activitat econòmica però amb una declarada i ferma voluntat de reorientar-la en la direcció d'algunes d'aquelles propostes. I des d'un punt de vista social, han de garantir que no torni a passar, com fa cinc anys, que la represa del creixement vagi lligada a un augment de les desigualtats, sinó tot al contrari. Cito algunes de les reversions que crec més importants: la transició energètica, la transició digital, la reindustrialització, la reconversió turística, l'adaptació del parc immobiliari, la millora del sector de l'educació i, per descomptat, la reforma del serveis socio-sanitaris.

3. Recursos i efectes. Són fonamentals dues consideracions. Per tal de poder materialitzar aquestes polítiques cal disposar d'una quantitat important de recursos, tant públics com privats. Siguem conscients que dels primers ara en podem tenir molts, ja que la Unió Europea ha après dels errors de fa uns anys i, tant per convenciment com per evitar una desintegració, posa a disposició dels estats volums importants de diners, tant en forma d'ajuts com de crèdits; també ha modificat les normes tant en relació als dèficits com als límits d'endeutament. A més, nosaltres tenim capacitat d'incrementar ingressos fiscals, fins i tot reduint càrregues a les rendes més baixes, amb la implantació de nous impostos relacionats amb les emissions carbòniques, amb operacions financeres de caràcter especulatiu o amb l'activitat de les plataformes digitals en el nostre territori. Podem també revisar algunes mesures que aquests darrers anys han reduït les càrregues sobre les rendes altes i els grans patrimonis.

Aquest tipus de decisions tenen un doble efecte: augmentar la capacitat de diner públic i orientar el sentit de les actuacions privades. Cal també que part del diner públic s'utilitzi per estimular la inversió privada a través de mesures de col·laboració, de cofinançament o de garantia.

És important veure que l'impuls de gairebé totes aquestes reconversions demanarà, a més de recursos financers, una forta aportació de treball humà, i per tant pot ajudar a crear molts llocs de treball que haurien de ser de més qualitat que els que segurament desapareixeran.

4. Voluntat. Si els objectius i les idees estan a l'abast i els recursos es poden obtenir, ¿podria ser que no hi hagués prou voluntat? Jo penso que no, però em fa por que des dels partits no es doni prou prioritat a tot això que fa temps que havíem de fer i que ara hem de fer urgentment. Aquesta prioritat es demostra deixant en un segon terme, durant un temps, objectius lícits però menys urgents i buscant acords, consensos i pactes tant entre forces polítiques com entre governs i representants de la societat civil. Quan un segueix l'actualitat del que passa en el món polític, sobretot a Madrid però també aquí, no es queda gaire tranquil...

Comparteix a facebook (https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=http://ara.cat/_93387e47?s=f)

Comparteix a twitter ([http://twitter.com/share?url=http%3A%2F%2Fara.cat%2F_93387e47%3Fs%3Dt&via=ARAopinio&text=Fem%](http://twitter.com/share?url=http%3A%2F%2Fara.cat%2F_93387e47%3Fs%3Dt&via=ARAopinio&text=Fem%3A))